

There are no translations available.

2.2.1. Ce au fost/ sunt românii?

Și care le este firea - „caracterul”?

De exemplu, ce poți zice când un jurnalist italian susține (2007): „*românii, care de ani de zile ne terorizează țara, sunt considerați rasa cea mai violentă, agresivă, capabilă săucidă pentru o mână de mărunțiș*”.

Sau, când află că în Anglia românii sunt considerați (2006) „*hoți, cerșetori, vagabonzi, șmecheri, șarlatani, indiferenți la problemele aproapelui, egoiști, nesimțitori, mincinoși, leneși, își ascund originea.*”

Când auzi ce blestemății zic alții despre noi, poate că ar trebui să stăm și să cugetăm: ce i-o fi necăjit așa pe toți străinii? Care e adevărul?

Vom constata că adevărul e peștig: sunt și români „buni de pus pe rană”, și ticăloși cărora nu le poți încredința nici măcar un ac fără să-l fure, sau care nu pot zice ceva bun nici despre Iisus Cristos.

Grav e că cei buni sunt puțini iar cei ticăloși mulți, aflați în toate domeniile societății, de la Vlădică la opincă. Și mai grav e că cei care dețin puterea (ei conduc societatea și constituie modele pentru tineri) sunt răi, hoți, proști, mincinoși, iresponsabili. Un comisar UE venit în 2006 să inspecteze cum și-au făcut „temele” autoritățile noastre în vederea aderării declara (citez din memorie): „

v-a rămas mai puțin de un an și am impresia că nu faceți nimica pentru a vă pregăti să rezistați șocului aderării. În ziua aderării România va fi lovită de un val de legi care constituie „acquis”ul comunitar și cărora va trebui peste noapte să vă supuneți cu toții. Aceste legi vă vor strivi. Deoarece nu vă pregătiți din timp ca să puteți face față acestei izbituri, veți fi atunci cu toții la fel ca un om aflat în fața unui dig care se sparge, dând drumul la vale unui val nimicitor. Din cauza lipsei de pregătire, vă veți putea apăra de potop doar ridicând palmele, adică

ă

deloc - așa că
ă
veți fi măturați
”.

Boala „nepregătirii”, a lipsei de caracter, nu e de ieri, de azi. Din totdeauna cei mai mulți români au fost parcă mai proști, leneși, hoți, iresponsabili și nesimțiți decât străinii evoluat
ți
i, gata oricând de o petrecere și foarte rar de muncă serioasă, cinstită, cu gândire.

Nu vorbesc că de mult, acum vreo 2000 de ani, regele Burebista a fost nevoit să taie vîile din Dacia ca să adune puțin mințile supușilor săi - strămoșii noștri, sau că acum vreo 500 de ani Vlad Țepeș era nevoit să folosească pedepse spăimîntătoare ca să curme cătuși de puțin hoția celor din care ne tragem (ambele măsuri rămase până azi fără urmări vizibile).

Ce impresie lăsaus vechii români călătorilor străini? Iată câteva **mărturii ale unor călători străini** (sursă: „Firea românilor” de Daniel Barbu):

„Românii sînt aplecați la beție și la lăcomie; spiritul poporului este grosolan și necioplit, sînt porniți pe harță și pe ceartă și veșnic nemulțumiți, oricum ar sta lucrurile ” - (Matteo Muriano, 1502). ”
Românii sînt oameni puțin primitivi, nu sînt supuși nici unei reguli, socotesc că nu e lucru mare să facă moarte de om, sînt foarte lacomi de bani și născuți pentru furt (...) de o înfățișare foarte aspră (...) sînt foarte răbdători la munci și lipsuri ” - (Anton Veransics, 1538-1549). ”
ntre ei sînt mulți tîlhari și hoți de drumul mare (...). Sînt neîngrijiți, atît ei, cît și casele lor (...). Au o vitejie înnăscută și rabdă orice osteneală (...) și nu se tem de nici o primejdie ” - (Giovan Andrea Gromo, 1566-1567). ”
Sînt, prin firea lor, nestatornici, îndrăgind norocul și mai degrabă se lasă pe tînjală fără a se îngriji să deprindă un meșteșug sau să practice vreo artă ” - (Franco Sivori, 1588). ”
Românii sînt iubitori de noutăți, înșelători ca grecii și nerușinați ca țigarii ” - (Anton Stepancic, 1688). ”
Firea acestei populații o găsesc nestatornică, impulsivă și brutală ” - (Federigo Veterani, 1688).

Iată și ce observa mai încoace, acum vreo 250 de ani, un ofițer din armata rusească care ocupase Țara Românească și Moldova cu ocazia participării la războiul ruso-turc din

1768-1774: "Românii sînt de religie ortodoxă, dar tot atît de neștiutori în materie de religie, ca și în materie de științe și alte cunoștințe folositoare... Au o minte slabă și străină oricărei judecăți, așa că nu se pot feri de superstiții, se țin de ceremoniile exterioare și cred orbește tot ce minciuna are interes să-i convingă; stafiile, vrăjitorii, diavolii și alte mii de absurdități, născocite de credulitate sau neștiință și tratate cu dispreț de popoarele luminate, își păstrează toată influența în Țara Românească".

Iată ce zicea și „românul” Dinicu Golescu: „Și văzând eu acolo (NA: când a călătorit în Vestul Europei, pe la 1824) și pe alții însemnând, am luat condeiul și am scris pentru ca publicarisind să comunesc și compatrioților minunile lumii. ... Însemnai iarăși că aici oamenii sunt politepsiți și dezghețați, nu sastisiți și crunți la uitătură ca cei din Valahia... Mai văzui hanuri cu paturi curate și avui simțămîntul de egalitate, căci acolo oamenii se interesărisesc de patrie, ce este pentru ei o maică ce-și iubește pre toți fii.”

Mai aproape, acum un veac și jumătate, un ardelean în trecere pe dincoace de munți le scria celor de acasă: „În țara asta (Muntenia) meritul n-are preț, numai porc-de-câinele înaintează”. Pe la 1867, un boiernaș moldovean scria: „... luând seama mai de aproape, i-am găsit că toți mințea. Acei ce striga mai tare și li se topea inima de binele patriei, altă vorbă avea în inimă Toți alerga după măririi, chiverniseli, funcții înalte... Apoi să vezi probe de tâlhării, jafuri și delapidări a banilor publici. S-au dus țara la datorii enorme; ce la deal, la vale, ne-au dus pe toți la sapă de lemn.”

I. Lepădatu, un inspector școlar arădean, nota pe la 1936, după Marea Unire: „România are bogății nenumărate și suntem mai săraci ca oricine, avem mulțime de vite dar țărani nu mănâncă din carnea lor, am putea hrăni 60 milioane de locuitori și nu hrănim nici 18 Nu ne ajung niciodată banii pentru nevoile publice și tot mereu căutăm împrumuturi în străinătate, pe care nu le plătim, de ne pierdem cinstea și creditul. Cheltuim totdeauna mai mult decât câștigăm... Trăim o viață de stat așa de mizerabilă, că toată lumea ne cunoaște ca țară a tuturor posibilităților de jaf, unde străinii și veneticii trăiesc ca în sânul lui Avram pe umerii unui popor îndelung răbdător, o țară care trăiește din expediente, o țară fără viitor.”

Iar “frații noștri de dincolo de Prut”, pe care i-am părăsit în '40 “fără a trage un singur foc” în năvălitorii sovietici, nu ne iartă cu una cu două: “... Eu sunt născut în Basarabia, dar am reușit să obțin cetățenia română la câțiva ani după 1989.... Să vă spun un lucru care m-a urmărit ani de-a rândul. În copilărie, în jocurile noastre de copii, când voiam să-i spunem cuiva că are două

2.2. Avem tradiții nefericite

*fețe, îl numeam «românică». Mă doare să spun că pentru fățarnicie, pentru duplicitate, pentru omul cu două fețe s-a găsit acest cuvânt, dar bătrânii, care mai sunt și pot vorbi, au povești tulburătoare despre felul în care au fost abandonați de țara-mamă, în ghiarele imperiului rus. Buneii noștri mai țin minte povești de groază cu soldații români, care nu s-au purtat totdeauna cum trebuie cu oamenii de rând. Asta nu înseamnă că rușii au fost mai buni când au venit. Dar rușii erau străini, pe când trădarea României a fost o trădare de frați.
..“ (Costică M., 56 ani / Formula As nr. 915)*

Ne place să credem că de atunci s-au petrecut multe schimbări în bine și că am ajuns o națiune civilizată. Dar statisticile arată că în anul 2005 al secolului 21, nu la capătul lumii ci **acum și aici**, în țara noastră:

- 2 milioane de români sunt alcoolici;
- 30 000 sunt consumatori de droguri, din care numai în București 24 000;
- au loc anual 6000 accidente rutiere, care produc 2000 morți și 5000 răniți grav;
- școlile rurale asigură doar 1% din numărul total al studenților; .
- 1 din 10 persoane nu are nici o carte în casă, iar 1 din 3 are mai puțin de 20 de cărți;
- 56% dintre români nu au cumpărat în viața lor nici o carte;
- 55,4% nu au citit nici o carte;

2.2. Avem tradiții nefericite

- avem cam 30 000 deținuți, din care 1/2 sunt recidiviști și cam 500 minori;
- doar 1/3 din populație are studii liceale; doar 6,5% are studii superioare;
- aproape 2 000 000 de români au plecat în străinătate să „câștige un ban” prin efectuarea de munci necalificate, pe care nici imigranții abea coborâți din copac nu le mai acceptă;
- șamd, șamd.

Prăpastia dintre nivelurile de trai, bazată pe diferențe educative, culturale, profesionale, se adâncește între sat și oraș, între orașe și București; între săraci și bogați. Astfel, deși în țară sunt 9 milioane persoane care trăiesc sub nivelul oficial al sărăciei iar 1,5 milioane în sărăcie extremă, la București se vând mai multe automobile de lux Porsche Cayenne decât la Paris !?

Pe vremea inundațiilor din primăvara lui 2006, un post TV arăta un sat pe jumătate acoperit de apă. Sătenii din partea lovită de soartă se dădeau de ceasul morții să-și salveze bruma de bunuri, dar în același timp, cei cu gospodăriile neatinse erau la cârciumă și declarau că pe ei nu-i privește soarta vecinilor nenorociți!

□□ *La un moment dat se construiește un pod peste un râu. Vine Badea Gheorghe și se miră de podul cel nou, dar de trecut apa trece tot prin vad, așa cum traversase toată viața. Cum stătea el și se minuna, apare și Badea Ion. Gheorghe îi strigă: „vezi bă, nu mai trece prin apă că avem pod!”. Ion se uită, se miră de pod, dar trecu cu oile tot prin apă. Apare și Vasile, cu o roabă. Gheorghe și Ion îi strigă: „bă, vezi că ăștia au făcut pod!”. Atunci Vasile merse cu roaba să treacă râul pe pod, însă ce să vezi, când ajunge pe la jumătate podul se rupe și Vasile ajunge în apă. În timp ce omul se zbătea să nu se înece, Gheorghe și Ion stăteau foarte calmi și comentau: „bă, ce caută ăsta în apă, doar i-am spus că există pod!”.*

Asta e atitudinea românului: e sceptic și conservator, stă și se uită, nu dă o mână de ajutor celui care are nevoie, și comentează mereu aiurea. Frunta

ș
la creativitatea vorbelor de ocar
ă
ș
i coda

ș
la respectarea cuv
â
ntului dat.

Un profesor de la Universitatea Irlandei de Nord a făcut în 2006 un studiu comparativ al coeficientului de inteligență IQ la scara întregii Europe. Concluzia sa a fost că nemții sunt cei mai deștepti europeni cu IQ = 107 iar românii se află pe locul trei din coadă (!) cu IQ = 94, după ei aflându-se turcii și sârbii.

Acesta este rezultatul multor ani de îndobitocire pre- și post- '89. Deoarece nu mai există repere, valori, principii, adevăr, dreptate etc. oamenii au ajuns să confunde valorile reale, unanim recunoscute și istorice, cu cele promovate de mass media. În condițiile în care o carte costă mai mult decât un film pe DVD (deși conținutul intelectual este net diferit), iar în școli se face educația pe care o știm deja, programele TV abundă de emisiuni cu valoare zero, ceea ce se întâmplă acum este un rezultat dureros de normal. Dar oare cine vrea un popor cult, inteligent? Cei care vor să fure și farfuria din fața noastră? Cei care ar pune taxe și pe aerul pe care îl respirăm? În nici un caz.

Din păcate am rămas așa cum eram și acum 150 de ani: „o țară (de săraci incuți) în care jigodia este onorată și antum, și postum, pe când omul cinstit este desconsiderat și în viața și după moarte” – cum observa tot ardeleanul citat mai sus. Înapoierea noastră e profundă, resentimentară. Ea dovedește lipsuri esențiale de educație morală (care sunt ale sistemului, dar transferate devin ale individului, căci fiecare om are datoria propriei sale formări) și de asumare a prezentului. Cu ce bilanț de risipă, de întârziere și de incultură fudulă ne prezentăm în fața lumii? Nu vom vedea nicăieri o *analiză lucidă a datelor și datului de la care plecăm și a țelului dorit*. România a fost admisă „fără loc” în Europa. Oricum, candidase pe locurile pentru handicapați, reușind admisia cu pile, repetentă din start, deoarece a venit la examen fără cei cincisprezece ani de acasă.

Oameni inteligenți sunt încă destui în țara asta, numai că sunt atât de scârbiți de ceea ce se întâmplă, de faptul că trebuie să-și "vândă sufletul" ca să fie lasați să facă ceva, încât nu vor să iasă la iveală. Ușor se poate face o listă cu cel puțin 100 de persoane care ar putea să scoată țara din mizerie, fiecare după specialitatea lui, dar care se tem de represaliile mafiei generalizate pe care ar trebui să o deranjeze sau distrugă. Cel mai rău este că acești hoți care ne conduc ne-au furat puterea de a lupta, noțiunea de dreptate, de justete, de bine social. O societate nu se "strică" peste noapte, ci în ani de zile; iar de "reparat" se repară în generații.

Ca să producem cu adevărat SCHIMBAREA ar trebui o nouă mișcare populară, de data aceasta reală, condusă de indivizi care vor să rămână în istoria neamului, nu în topul celor mai bogați 100 de români.

Din cele de mai sus rezultă – pentru mine – că nația dacilor nu și-a revenit încă, nici după ce au trecut 1900 de ani de la catastrofa înfrângere și ocupație a romanilor. Ea are însă meritul că a reușit să supraviețuiască. În condiții adeseori dramatice, în ciuda invadatorilor cumpliți.

Din nenorocire, aceștia nu întâmpinau aproape nici o rezistență. Cine să li se fi opus? Căci, după ocupația romană n-a mai fost nici o perioadă favorabilă pentru refacerea Țării, pentru renașterea unei societăți și a unei armate proprii, a demnității naționale.

Aproape douăzeci de secole poporul nostru a supraviețuit la nivel individual, de azi pe mâine, anarhic, fără a avea perspectiva refacerii măreției originare, a străbunilor.

Starea de milogi în care ne zbatem și azi vine de la educația deficitară a maselor, mai ales în privința caracterului individual. Cauza e strategia educației care se face în școlile generale – care ba lipsește de tot, ba suferă cel mai tare chiar în privința definirii scopului ei principal.

În mod logic, țelul suprem al școlii ar trebui să fie patriotismul și competitivitatea, ca țară și națiune. În schimb, vedem cum tembelismul autorității

ă
șilor, sau poate interese oculte, duc practic spre o educație care formează cetăț

ș
eni uneori tobă de carte, dar majoritar cu caracter de milogi, sau de carne de tun, sau de sclavi, sau de fugari, sau de lepre/ cozi de topor. Prea pu

ș
ini scap

ă
din acest malaxor

și
devin oameni...

Și nici perspectiva nu e mai bună ...

2.2.2. Ce vor fi românii?

procedăm?

(încă mai) **Avem o țară! Cum**

(de la Academia Cațavencu)

Cine nu gândește la viitor - nu va avea viitor!

Deoarece Dumnezeu ne-a dat din abundență mâncare, apă, spațiu de locuit, România e o țară ideală și pentru emigranții săraci, deși nu are un PIB mare și nu împarte ajutoare sociale comparabile cu cele vestice. Dar este și un teritoriu pe care băștinașii nu-l apără deloc. Nu e vorba de armata noastră „profesionistă”, mare cât să încapă toată în câteva autobuze, sau de neimplicarea NATO, ci de lipsa pregătirii generale a populației pentru autoapărare și supraviețuire. Dezastrele naturale (inundații, cutremure etc.) sunt doar câteva din amenințările uriașe la adresa existenței noastre, din păcate nu singurele.

Până de curând, fuga în munți - reacția de apărare tradițională a românilor - scârbea armata invadatoare pusă pe pradă și năvălitorii plecau în altă parte. Dar acuma situația e complet schimbată, căci mijloacele moderne de transport global pot duce oriunde milioane de emigranți pașnici, peste noapte. Mânați nu de căutarea gloriei sau a prăzii, ci de nevoile lor de acasă, cum ar fi înghesuiala, foamea, setea, sărăcia, noii invadatori nu vin să jefuiască și să plece, ci să ocupe și să rămână pentru totdeauna.

Ce vor putea face mioriticii în fața lor?

Poate doar să se încuscrească cu ei, căci cu „pregătirea” lor de acuma altceva nu vor fi în stare.

□□ Comandantul armatei a 14-a rusești din Transnistria e întrebat de Kremlin în cât timp ar putea ocupa România. Acela stă puțin să se gândească, apoi răspunde: „dacă luptăm cu ei, în două zile; dacă vreți să facem și mitinguri ale prieteniei ruso-române, îmi trebuie cam două săptămâni”.

În legătură cu atmosfera liniștită de iresponsabilitate și siguranță (de orice fel), pe termen

lung, care domnește la noi din cauză că am intrat în UE și în NATO, e bine să ne reamintim că în multe ocazii situația țării s-a schimbat dramatic de la fericire la dezastru, aproape instantaneu - de la o lună la alta. Cine ar fi crezut la noi în 1939, sau chiar începutul lui 1940, că va urma ciopârțirea României Mari? Sau în 1989 că urma lovitură din decembrie? Sârbii din Jugoslavia (ca și vecinii lor români) nici nu visau în 1990 că urma dezmembrarea federației lor. Șamd.

De exemplu, pentru azteci „apocalipsa” a constituit-o sosirea spaniolilor lui Cortez (vezi filmul „ [Apocalypto](#) ” produs de Mel Gibson). Evenimentul catastrofal n-u a avut nici o legătură (aparentă) cu istoria, viața, credințele sau obiceiurile aztecilor: a venit din senin - și gata! În scurt timp, câteva sute de spanioli au distrus un imperiu înfloritor, transformând milioane de oameni într-o populație de semisclavi.

Dacă stăm și cugetăm la mesajul filmului (nu la aparența lui), ajungem la concluzia că de fapt, factorii esențiali ai cataclismului prăvălit peste noapte au fost inconștiența, excesele de toate felurile, lipsa informației, în care se complăcea populația și mai ales autoritățile aztece.

Toate astea puteau fi evitate măcar și parțial, dacă aztecii nu ar fi „dormit pe ei” în privința lumii înconjurătoare, dacă în loc de distracție (jertfele sângeroase către zei) s-ar fi ocupat de apărarea țării, chiar și de inamici invizibili (încă).

Vorba preambulului din film: „**O comunitate se distruge mai întâi singură și de abia după aceea vin (sau pot) străinii s-o spulbere**”.

Pentru români, Apocalipsa de felul acesta pare a începe chiar acuma, printre altele - prin sosirea chinezilor din angoul Europa – NIRO (lângă București), mai nou și a încă (unui prim lot de) 8 000 de muncitori asiatici.

Dar sunt și alte scenarii imaginabile (căci posibile sunt chiar mai multe!) pentru sfârșitul Țării și al nației:

Iată câteva, evocate (în 2010) de ziaristul Ion M. Ioniță: *Sunt multe căi prin care o națiune poate ajunge la distrugere. Invazia unui inamic superior, lipsa de judecată a conducătorilor, proiectele utopice, asimilarea într-o altă cultură, toate pot duce o*

țără -

șio na

ține - pe marginea prăpastiei.

Sau - generalizarea prostiei și acceptarea ei, datorită pierderii simțului moral, a capacității de judecare comparativă a valorilor, până la urmă a lipsei patriotismului și a **dorinței de supraviețuire ca nație**

Căci – mai zice IMI:

□□ *Dar ce se întâmplă când o societate își pierde simțul ridicolului?*

□□ *Oriunde în lume, cine se face de râs, cine devine subiect al batjocurii publice trebuie să se retragă în gaură de șarpe. Numai la noi asta e calea cea mai sigură spre succes. Cu cât o faci mai lată, cu atât te așteaptă recompense mai mari și recunoaștere socială mai largă. Pentru că nimeni nu e ridicol, toți sunt geniali. Am ajuns la un fel de comunism al valorilor, toată lumea e la fel, în prostia ei. Și putem înghiți orice cu un apetit nepotolit. Incompetenții au ajuns la noi puncte de referință, proștii - somități științifice, mârlandii - profesori la școala de dans și bune maniere. Elodia, pliciul lui Prigoană, aroganțele lui Becali, astea sunt miturile societății românești contemporane. Acum a apărut și flacăra violetă, într-o succesiune naturală. Privind retrospectiv, e clar că lucrurile nu puteau evolua decât în această direcție.□□□*

□□ *Iar cauza nu poate fi decât prăbușirea barierei de apărare, funcție pe care o îndeplinește, la nivel social, simțul ridicolului.*

Iată și alt exemplu de posibilă "Apocalipsă pentru români" - vezi ([link*](#)). Poate vă întrebați "cum ar putea ei face asta?".

Simplu: îndemnând țara să se îndatoreze la FMI... Ai noștri se bucură acuma de "tranșe", la fel cum se bucurau pe vremuri troienii de primirea calului de lemn lăsat "cadou" de greci... Mai multe informații despre acest subiect vezi [aici*](#) .

Sau - altă dandana: explozia demografică a "nomazilor", neînsoțită de creșterea nivelului lor cultural, de trai, de civilizație etc. sau de vreun efort de adaptare la civilizația europeană. „Într-un sat de lângă Brașov sătenii aparțin de trei etnii: români, sași și țigani. Unul dintre medicii de familie spune că din 100 de bebeluși născuți, 95 sînt țigani, iar mămicile au vârste cuprinse între 14 și 16 ani. O posibilă explicație: „La școala țiganilor..., aici e aici. Țigani sînt ahtiați după sex. Încă de mici știu că mama și tata fac sex sub pătură. În cadrul grădiniței de vară, psiholoaga i-a pus să se joace de-a mama și tata: o fetiță și un băiețel s-au dus într-o căsuță de lemn; fetița s-a trîntit pe jos, băiețelul s-a urcat peste ea și au simulat foarte bine un act sexual; apoi fetița s-a întrebat, speriată, ce se va face dacă rămîne gravidă, iar băiatul i-a răspuns: «Așa-ți trebuie, dacă ți-a trebuit!». Mai zi ceva...

□□□ *Deci, de unde să începem noi educația (sexuală)?“ – mi-a povestit o prietenă care lucrează la școală. „Educația sexuală nu are nici un efect asupra acestor copii, care de mici află ce e sexul, cum se face și abia așteaptă să crească să facă și ei mult, mult sex. Trist, dar adevărat...”*

□□□ *Degeaba au locuri la licee, la facultate, degeaba li se decontează biletele de transport... drumurile lor se opresc brusc și viitorul li se închide; copii cu copii, fără case, fără serviciu, fără viitor. Asistenții medicali sînt năuciiți de sporul demografic, dar nu au ce face – nimeni nu se protejează, pentru că „statul va avea grijă de noi. Nu murim de foame...”. (Andra Dumitrescu/ [D V 319](#)*

*)

Și eu pățesc ceva asemănător cu doi țigănuși, care cerșesc în trenul cu care merg săptămânal la munte. I-am agățat când erau prin clasa 3-a, cu momeala că le dau ceva dacă

Îmi spun cât face 7x7 șamd. Nu știau. Acum au ajuns printr-a 6-a, au crescut măricei și simpatici, am devenit deja „prieteni”, dar ei tot nu reușesc să-mi răspundă la aceleași întrebări; și atunci, ca să nu stricăm prietenia, mai discutăm baliverne, ca omu'

Enumerarea pericolelor care amenință **existența neamului nostru** ar putea continua – dar cine se mai gândește la ele ?

Istoria ne arată că liniștea, automulțumirea, incapacitatea de a privi în jur, preocuparea doar pentru nevoile și interesele zilnice sunt iresponsabile, contraproductive - dar nimeni nu învață ceva din pățaniile strămoșilor.

Românii au memoria scurtă!

Necazul nu e că în lume unii și alții fac, dreg sau complotează - căci asta e natura umană, astea sunt legile vieții și ale evoluției viețuitoarelor pe Pământ. „Dușmanii” nu fac decât să-și vadă de interese, de viața lor, aplicând sau respectând reguli cunoscute de la facerea lumii – cum ar fi: *adaptează-te ori dispari; dezvoltă-te sau pieri; învinge sau mori* șamd.

Plus că dincolo de oameni mai există și alți factori apocaliptici naturali - necontrolabili de guverne, ori de partidele politice, ori de portofelele furilor etc....

Nu; necazul meu e că în timp ce alții gândesc, fac și dreg, se pregătesc nu doar pentru a supraviețui ci și pentru a deveni învingători, românii mei - la fel ca troienii de acum 3000 de ani, ca aztecii de acum 500 de ani - nu gândesc, nu înțeleg ce se petrece (cu ei), ce îi poate „paște”, ce ar trebui să facă pentru a se apăra și multe altele. În loc să facă și ei la fel ca națiile învingătoare, să-și apere interesul național, românii (protocroniști... dar necugetați – ca de obicei) au ales să se poarte după regulile ipocrit promovate de occidentali (purtări care au dus în istorie la decadența și dispariția fizică a multor nații): traiul pe datorie, dezertarea de la îndatoririle civice, abdicarea de la patriotism, toleranța nelimitată și iresponsabilă, misticismul și iraționalitatea șamd.

Te întrebi cu obidă: „da' la noi de ce nu se poate, dom'le?”. De ce nu pot fi și la noi străzile curate, chipurile zâmbitoare, lucrurile la locul lor, oamenii să-și vadă de ale lor și câinii de ale lor? De ce la noi toată lumea se agită de colo-colo și se alege praful de toate? De ce ne tot lovim cu stângul în dreptul și batem pasul pe loc, în timp ce alte nații progresează văzând cu ochii? De ce românii pleacă să se vândă (ieftin...) pe unde apucă, în loc să-și făurească aici un trai mai bun?

Într-o caricatură din gazeta *Dilema* un mioritic cu căciulă și opinci, cu traista în băț și cavatul la brâu, se holbează la un indicator aparent „rutier”, pe care scrie: (spre) Paris - 50 ani, Berna - 80 ani, Roma - 40 ani, Sofia - 3 ani.

Practic, suntem la distanță de ani-lumină față de idealul lui Petre Țuțea, un patriot incorigibil, care întrebând „*cum ar trebui să fie un român?*” a răspuns: „*să aibă geniul lui Platon și forța lui Hercule* !”

Deși uneori sunt avertizați că vine primejdia, degeaba: românii mioritici își confirmă balada seculară și se ocupă în continuare doar de fotbal și chefuri, de gâlcevi politice și sforării, de ”sugerea” băuturii din sticlă și a imaginilor de pe „sticlă”, de bârfe și văicăreli – de fleacuri.

Adică se pregătesc să dispară, sau (mai optimist!?) să ajungă, sau să fie – niște învinși, bieți milogi !

Pe mine mă dor toate astea. Poate că eu sunt cel înapoiat, chiar nebun – în timp ce tinerii de azi - românii de mâine, știu ei mai bine ce limbă ne-românească ar prefera să vorbească pe pământul pentru care strămoșii au suferit cu lacrimi de sânge... Dar ce mai contează azi amintirea lor, că „fraierii” ăia n-aveau iPod sau 4x4 !

Până de curând românii au reușit să supraviețuiască ca nație fără a face vreun efort intelectual, doar cu manevre primitive: natalitate mare, pretenții mici șamd. Plus - un noroc chior. Dar revoluția științifico-tehnologică a schimbat totul, pe plan mondial.

Nu se mai poate supraviețui cu „*ne facem că ...*” ci doar dacă „**facem ce trebuie, mai bine ca alții**”, și cu alte atitudini,

care toate se pot obține numai prin trei cuvinte:

gândește, gândește, gândește!

- capacitate la care se poate ajunge numai cu:

educație, educație, educație

!

Căci educația produce toate celelalte caracteristici și capacități necesare supraviețuirii: autoapărare/ caracter/ competență/ capacitate de teamwork/ liderșip etc. Azi școala noastră (generală, obligatorie) produce „absolvenți”, „oameni fără căpătâi”, poate instruiți – dar nu buni români, patrioți, oameni demni, de caracter, iubitori de Neam și Țară.

Imnul național strigă fără folos: „**Deșteaptă-te române!**”. Până și un grup de hip-hop avertizează: „**Românie, trezește-te**”.

Și – nimic!

Plecând de la cele arătate mai sus, situația noastră pare fără ieșire, soarta românilor pare pecetluită, iar viitorul nostru e inexistent (adică **nația noastră va pieri...**).

Și totuși - poate că nu e totul pierdut! Cu speranța asta în minte, ce-ar fi de făcut oare pentru ca nația să lase visarea și chefurile - adică nesimțirea, pentru a-și schimba soarta?

Propunerea mea pentru schimbarea situației – vezi [aici*](#) .